

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFÂNTA MĂRTURISITOARE BLANDINA DE LA IAȘI, UCENIȚA CUVIOASEI PARASCHEVA (I)

Credința, smerenia, răbdarea, curajul de a-L mărturisi pe Hristos și de a duce o viață conformă cu principiile evanghelice sunt virtuți de care toate sfintele femei recent canonizate au dat dovadă. Fiecare dintre ele este un model pentru noi, fiecare ne învață cum să trecem cu demnitate creștină prin toate încercările vieții și niciodată să nu ne lepădăm de Hristos și de omenia cu care trebuie să-i tratăm pe semenii noștri.

Dacă pentru multe din sfintele canonizate nu există suficiente date, despre Sfânta Mărturisitoare Blandina de la Iași (24 mai) avem cele mai multe informații, căci ea a trăit relativ aproape de noi (†1971) lăsându-și scrisă biografia. Faptele ei, cunoscute de mulți, vorbesc și azi despre credința și milostenia de care s-a făcut vrednică, devenind pildă pentru toți care au cunoscut-o. Cartea, apărută după anul 1990 sub numele „Suferințele mamei Blondina (1906-1971), o martiră a Siberiei”, se găsește ușor, iar lectura ei ne întărește în credință și nădejde.

Viața ei a fost o mucenicie greu suportată, dar sfânta nu a făcut niciodată compromisuri, dimpotrivă, a fost dreaptă și generoasă, ajutându-i pe toți

cei care aveau nevoie, necântind niciodată împotriva lui Dumnezeu, văzând în fiecare partea de bunătate și lumină pe care o aveau, adică licărirea chipului lui Dumnezeu din om.

Basarabeană de origine, Blandina se naște în familia preotului Zaharia Popovici la data de 24 februarie 1906, în satul Grușenți Chelmești, județul Hotin. Mama sa, Serafima, o aduce pe lume după alte două fete și un băiat. Primește o educație aleasă, morală și intelectuală. Credința, evlavia, dragostea pentru sfintele slujbe, respectul față de aproapele și jertfelnicia sunt virtuți pe care le-a lucrat încă din copilărie. De la 6 ani participă zilnic la slujbele săvârșite de tatăl ei, citește la strană, cunoaște rânduiețile sfintelor slujbe, când e nevoie

il înlocuiește pe cântăreț, iar Sfânta Liturghie o știe pe dinafară. A urmat școala generală și gimnaziul, ajungând profesoară pentru clasele I-VII.

În 1926 se căsătorește cu Gheorghe Gobjilă, inginer agronom, fiu de preot și el, cu care a avut un singur fiu, Vladislav Slavcic. Viața mamei Blondina se împarte de acum în trei etape de câte 15 ani: 1926-1941 sunt ani de fericire în familie; 1941-1956, anii cumpliti ai deportării în Siberia; 1956-1971, anii de libertate la Iași, la Catedrala Mitropolitană, lângă Sfânta Cuvioasă Parascheva, pe care o iubea nespus.

Viața i se schimbă în mai 1941, când este arestat soțul ei, apoi ea, la 21 iunie 1941. Basarabia este anexată de URSS și începe prigoana împotriva intelectualilor, a celor înstăriți, a celor atașați valorilor românești și a credincioșilor. Considerați dușmani ai poporului numai pentru că voiau să plece în România, pentru cei doi începe calvarul. Doar fiul se salvează, fiind luat de unchiul său, preot, în România.

Împreună cu verișoara ei, Blandina pleacă cu un tren de marfă spre Siberia. Două săptămâni de chin, cu doar puțină pâine neagră și ceva apă. Și acelea furate pe drum. Ajung istovite și flămânde la mănăstirea Kazan, transformată în închisoare. Umilințe cumplite încep aici: li se iau hainele pentru a fi deparazitate și rămân așa vreo săptămână, culcându-se pe scânduri goale, stropite zilnic cu clor. Mâncare foarte puțină. Cele două se oferă să facă munci umiltoare, pentru a le fi de folos colegelor, dar în acest fel se bucură de aer și soare și în ieșirile din celulă îi zăresc pe soții lor la un geam. La un moment dat celulele lor sunt perete în perete, reușesc chiar să vorbească cu soții lor. Gheorghe Gobjilă, în urma torturilor, se afla într-o stare avansată de deteriorare a sănătății și o sfătuiește pe soția sa să semneze orice i se pune în față la anchete pentru a nu mai fi torturată. Un ultim mesaj pentru fiul lor: „Te rog foarte mult, dacă Dumnezeu îți ajută să te eliberezi, transmite-i copilului nostru dragostea mea, să-i spui că eu, murind nevinovat în chinuri grele, îl rog să fie om de omenie și cinstit întotdeauna”. Din acel moment nu-și va mai vedea niciodată soțul, după un timp aflând că a murit de foame la 27 mai 1943.

În închisoarea din Kazan are parte de o minune, care o întărește pentru tot restul deportării ei: îi apare în vis, la geamul celulei, Mântuitorul cu coroana de spini pe cap, răstignit pe Sfânta Cruce. Din cap, în jurul coroanei, șiroia sângele, iar Iisus mișca capul la dreapta și la stânga, a durere, și atunci curgea sângele mai mult. Ea a vrut să meargă să-I ștergă rănilor, să-I oprească sângele, iar Iisus i-a zis: „Vezi cât sufăr și Eu pe nedrept, nevinovat!” Astfel Iisus i-a dat liniște, putere, pace și o mângâiere de nedescris pentru tot restul vieții.

Este mutată la Sfiav, unde o clădire a mănăstirii era transformată în temniță. Condițiile fiind dintre cele mai grele, ea s-a îmbolnăvit, tot corpul fiindu-i acoperit cu răni. Slăbește de la 96 de kilograme la 45. Când o doctoriță, deținută și ea, o vede – arăta ca de 70 de ani – i se face milă de ea, o ia la spitalul pe care îl conducea, o tratează și o pune să aibă grijă de bolnavi. Capătă toți încredere în ea și îi oferă posturi de mare responsabilitate, care îi aduc o oarecare libertate și posibilitatea de a se hrăni satisfăcător. În schimb, munca este istovitoare și lungă, reușind abia-abia să doarmă câteva ore pe zi, iar responsabilitatea foarte mare, riscând ani grei de închisoare pentru o mică neglijență.

Dintre însărcinările pe care le-a primit de-a lungul timpului au fost la administrarea bucătăriei, a unei mici fabricuțe de unt, a unui depozit de alimente sau la lucrările agricole de pe o suprafață de 1.600 ha. Pentru că nu putea rămâne prea mult într-un loc, era mutată din lagăr în lagăr cam din doi în doi ani. Pretutindeni a dat dovadă de curaj, inteligență, credință și omenie. Se ruga mult, știind pe de rost câteva acatiste. La un moment dat, împreună cu îngrijitoarele de la o creșă a lagărului va boteza în ascuns 35 de copii.

La 21 iunie 1949 a fost eliberată, după opt ani de chinuri grele. Dar, considerată dușman al poporului, este trimisă pentru tot restul vieții în alt loc în Siberia, să muncească la colectiv. Ani istovitori, îndulciți doar de venirea mamei sale acolo. Aceasta o ajută și împreună reușesc să supraviețuiască. Mama Serafima, și ea foarte credincioasă, îi va spune ce se va întâmpla cu ea, cum va ajunge în România. Fiind foarte bolnavă, mama va pleca la ceruri, fără însă a avea parte de o înmormântare creștinească. Acest lucru a măcinat-o cumplit pe Blandina, mai ales când în sfârșit a primit eliberarea, la 21 iunie 1956.

După multe întâmplări minunate, ocrotită de Maica Domnului, ajunge la fiul ei, Vladislav, la Iași. Dar pentru că Blandina era tot timpul la biserică, soția lui Vladislav fiind atee, acesta o pune să aleagă între Dumnezeu și familie. „Ai trei zile să te gândești!” Într-o clipă mama Blandina răspunde: „Voi mie să nu-mi dați trei zile ca să-L aleg pe Dumnezeu. Eu pe Dumnezeu Îl am întotdeauna. Eu de orice mă lepăd, dar de Dumnezeu nu mă lepăd! Nu trebuie să mă gândesc trei zile, vă spun acum: dacă nu se poate să fiu și cu Dumnezeu și cu voi, atunci Îl aleg pe Dumnezeu”. Fiul îi arată ușa, spunându-i: „Du-te unde vrei!”

10 zile mai târziu, fiul va fi dat afară de la serviciu. Dându-și seama de greșeala făcută, o caută pe mama sa și îi

cere iertare, implorând-o să se roage pentru el. Va fi curând reangajat, pe un post chiar mai înalt. Rugăciunile mamei vor ține căsnicia fiului ei, tot prin ele nora sa va naște o fetiță, pe care, în mare discreție, la aproape 2 ani, mama Blandina o va boteza.

Aflată pe drumuri, va găsi ajutor la o tânără basarabeană, Elena Stoleriu, căreia îi va fi milă de ea și o va aduce în baraca unde locuia în două camere. Cei cinci membri, părinții și trei copii, vor locui într-o cameră, iar mama Blandina într-o cameră. Curând se mută la bloc, unde vor locui în trei camere. Tanti Blandina va deveni membră a familiei până la sfârșitul ei pământesc.

În fiecare zi la ora 6:00 era prezentă la Catedrala Mitropolitană, unde făcea curățenie, spăla pe jos, ștergea icoanele. Toți o îndrăgiseră, căci era muncitoare și ascultătoare. La un moment dat, o cunoștință din Basarabia, doctor, o apostrofează: „Nu-ți este rușine să faci curățenie aici?” Ea îi răspunde: „Nu-mi este rușine să spăl picioarele Mântuitorului!”

În jurul ei se strâng câteva femei, devotate și foarte credincioase, care vor fi împreună la curățenie la Catedrală, la organizarea de hramuri în Iași, la ajutorarea săracilor.

La un moment dat, mama Blondina, cum i se spunea, a observat că în cărțile de rugăciuni acatistele sunt cenzurate, abia dacă cuprindeau câteva icoase și condace. Va merge la Mitropolitul Iustin pentru a-i atrage atenția, iar acesta va retrage toate cărțile. Scrie Patriarhiei de la Moscova și solicită un Acatistier. Va primi și un Ceaslov. Traduce acatistele, le copiază și le dă bisericilor și credincioșilor.

În anul 1968 îl visează pe tatăl ei, plecat la Domnul, care îi dezvăluie anul în care va muri. În 1969 se îmbolnăvește de cancer, de care, după mai multe operații scapă. Cancerul însă revine. Moare la data de 24 mai 1971.

La înmormântarea ei va fi multă lume: basarabeni de-ai ei - profesori, doctori, preoți, ingineri, oamenii pe care i-a ajutat, cei care au cunoscut-o la Catedrală, săracii pe care i-a miluit. Toți au plâns-o. Fiul său, care nu a vizitat-o nici când a fost bolnavă, a plâns și el, realizând ce mamă sfântă a avut. De altfel și el va muri de cancer un an mai târziu.

O sfântă cu o viață grea, dar care avea o rânduială de rugăciune ca un călugăr, care în anii de ateism nu s-a sfiit nicio clipă să-și mărturisească credința, prin fapte sau vorbe, care le-a avut pe Maica Domnului și Sfânta Parascheva ocrotitoare. (Va urma) ●

Maria Buleu

ÎN GRECIA, PE URMELE SFINȚILOR, LA ÎNTÂLNIREA CU ORTODOXIA

Elada, leagănul culturii europene, este locul de naștere al democrației ca formă de guvernare, al filosofiei occidentale, al Jocurilor Olimpice, al literaturii occidentale și al istoriografiei, științelor politice, al marilor principii științifice și matematice și al dramaturgiei occidentale.

Dar în aceeași măsură este și leagănul Ortodoxiei. Fără a intra în amănunte teologice și istorice, un popas în această țară îți poartă inevitabil pașii spre biserici și sihăstrie. Cu atât mai mult un pelerinaj te duce în locuri în care sfințenia e la ea acasă, credința ortodoxă iradiind în viața poporului elen în orice colț al țării.

Trecând într-o zi de mai însorită prin Bulgaria, ajungem la îngemănarea zilei cu seara în Salonic. Oraș străvechi, cu o istorie tumultuoasă. În cea de-a doua călătorie misionară, Sfântul Apostol Pavel a predicat în principala sinagogă a evreilor din acea parte a Macedoniei și a pus bazele bisericii de aici. Opoziția evreilor l-a făcut să plece din oraș spre Veria. Dar tesalonicenii vor fi mereu în grija lui, de la el rămânând două scrisori către aceștia.

Un tur al Salonicului nu poate începe decât cu Biserica Sfântului Dimitrie Izvorătorul de Mir, ocrotitorul orașului. Construită în anul 313, refăcută în secolul VII, devenită moschee la 1493, revine la statutul de biserică abia în 1912. Ne închinăm aici la racla cu moaștele Sfântului Dimitrie și la racla Sfintei Mucenițe Anisia din Tesalonic (†298), descoperită în anul 1980.

Coborâm treptele spre subsol, acolo unde va fi fost locul de detenție al Sfântului Dimitrie. O mică biserică din marmură, cu altar și baptisteriu, ne poartă în primele veacuri ale creștinismului.

Pașii ne duc apoi la Biserica Rotonda,

cea mai veche biserică din Grecia. Construită de Galeriu pentru a-i fi mausoleu, în timpul lui Constantin cel Mare este preluată de creștini ca biserică, cu hramul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe. Azi muzeu, slujindu-se în ea doar de ziua Sfântului Gheorghe. Monument unic, refăcut relativ recent, păstrează mozaicuri de o calitate excepțională.

Ne îndreptăm spre Arcul lui Galeriu, pe care s-ar afla inclusiv câțiva strămoși ai noștri, dacii, soldați în armata romană. Alături, Biserica Panaghia Dexia, închinată Sfântului Mucenic Ipatie, episcopul Gangrei, la a cărei icoane ne închinăm și noi. Dar cea pentru care am intrat în biserică este icoana Maicii Domnului pe dreapta – Panaghia Dexia – în care Maica Domnului poartă Pruncul pe mâna dreaptă. Este o copie a unei icoane din Kykkos, Cipru, care ar fi fost pictată de Sfântul Luca.

Continuăm cu Sfânta Sofia, construită în secolul al VII-lea după modelul Bisericii Sfânta Sofia din Constantinopol și care păstrează vechile mozaicuri. Ne închinăm aici la racla cu moaștele Sfântului Ierarh Vasile al II-lea Mărturisitorul, Arhiepiscopul Tesalonicului, descoperit în anul 1981, în spatele stranei drepte.

Urcăm spre Mănăstirea Sfintei Teodora din Tesalonic, în care se găsesc moaștele Sfintei Teodora și ale Sfântului Cuvios David din Tesalonic. Aici se află și un cămin pentru monahii din Grecia și celelalte țări ortodoxe care studiază Teologia în Salonic. Ne întâlnim aici cu arhimandritul Mihail Stanciu, de la Mănăstirea Antim, care ne vorbește despre Sfânta Teodora, originară din Eghina, trăitoare în secolul al IX-lea, care, împreună cu fiica sa, se vor călugări la mănăstirea din Tesalonic. La câțiva ani după moartea Teodorei, în mormântul său s-au descoperit moaștele

sale pline de mireasmă. Iar moaștele Cuviosul David de Tesalonic, trăitor în secolul al VI-lea, după un periplu în Apus între secolele XIII-XX, se vor întoarce de la Milano la Tesalonic în anul 1978, împreună cu moaștele Sfântului Dimitrie Izvorătorul de Mir.

Nu putem părăsi Salonicul fără a intra în Catedrala Mitropolitană care adăpostește moaștele unui ierarh al Tesalonicului, cel care a teoretizat curentul isihast: Sfântul Grigorie Palama. Controversele isihaste vor dura din 1341 până în 1351. La numai 9 ani de la trecerea Sfântului Grigorie în veșnicie, 14 noiembrie 1359, va fi canonizat (1368).

Trecând apoi pe faleză, ne îndreptăm spre Turnul Alb, edificiu emblemă al Tesalonicului, construit de turci după 1453 și care a servit drept fortăreață, închisoare și loc de tortură, iar azi este muzeu.

Autocarul ne duce spre marginea de nord-vest a Câmpiei Tesaliei, în apropierea râului Pinios și Munților Pindului pentru a poposi peste noapte la Kalambaka, la poalele Meteorelor. Un peisaj de vis, care ne poartă până la începuturile creației.

Imagini spectaculoase, căci Meteorele sunt cele din „mijlocul cerului” sau cele „suspendate în aer” sau cele de „sus în ceruri”. Ne-am apropiat și noi de ceruri, am privit cu nesaț priveliștile din altă lume. Am pus piciorul pe pământ și ne-am apropiat de Marea Meteoră, cea mai mare dintre mănăstirile de aici, doar pentru a o admira și a face poze de departe. Ne-am îndreptat apoi spre Mănăstirea Varlaam, a doua ca mărime. Biserica și muzeul ne-au impresionat în mod deosebit. Plecăm spre Mănăstirea Sfântul Ștefan, singura mănăstire de maici de aici. Ne închinăm la racla cu capul Sfântului Haralambie. În secolul XIV, Domnitorul vlah Vladislav I (1364-1377) a donat mănăstirii un fragment din Lemnul Sfintei Cruci, o părticică din sfintele moaște ale Sfântului Ioan Botezătorul, iar nepotul

său, vornicul Dragomir, a dăruit cinstitul cap al Sfântului Haralambie. De altfel, mănăstirea a fost sprijinită cu danii bogate de domnitorii români, în veacurile XIV-XVI.

Pornim spre Atica, unde se află capitala Eladei, Atena. Dar până atunci ajungem la Koropi, unde ne oprim la ceasul apusului la Mănăstirea Sfintei Irina Hrisovalantou. O oază de românism, căci trei maici românce se nevoiesc în acest colțișor de rai. Impresionează grădina, atât de frumos amenajată încât ai putea crede că ești într-o grădină botanică. Ordine și frumusețe și o mireasmă care te copleșește. În biserică ne închinăm la icoana Sfintei Irina, dar și la mai multe moaște, printre care și o părticică a Sfântului Iacob de la Neamț, Românul spune inscripția de pe raclă. Ospitalitatea maicilor ne copleșește, mai ales emoția cu care sora Elena, care vine din Biserica Șerban Vodă, ne povestește despre mănăstire și despre Sfânta Irina și minunile ei.

Cu multă emoție în suflet, cu daruri de la măicuțe, cu gândul la țara noastră, ne îndreptăm spre Atena.

A doua zi pornim spre portul din Pireu spre a ne îmbarca pe feribotul care ne duce în insula Eghina. Aproape întreaga zi ne-am petrecut-o aici, mai întâi la Mănăstirea Sfânta Ecaterina, foarte aproape de Mănăstirea Sfânta Treime. Ne închinăm la icoana Sfântului Spiridon, cea care deschide ochii, apoi la racla cu o părticică din moaștele Sfintei Ecaterina și mai apoi la icoana Sfintei Agata.

Ajungem apoi la Sfântul Nectarie: ne închinăm la cinstitul său cap, la mormântul său. Intrăm în chilia sa. Patul pe care a dormit, biroul la care a lucrat, obiectele pe care le-a folosit, fotografiile din aceea vreme, toate ne-au impresionat și ne-au făcut să trăim puțin din atmosfera

anilor de început de secol XX.

Coborâm prin grădina plină de culori și mireme și intrăm în Biserica Sfintei Treimi pentru a ne închina la o raclă absolut deosebită în care se află alte părți din moaștele Sfântului Nectarie. Zăbovim câteva minute pentru a-i mulțumi sfântului de ajutorul său și cerem „bunicuțului” binecuvântare și ajutor, nu numai pentru noi, dar și pentru țara noastră.

Coborâm spre port, petrecând câteva ceasuri aici și revenim la Atena, unde oprim nu departe de clădirea Parlamentului. Intrăm în Catedrala Mitropolitană, locul unde istoria martirică a Eladei se împletește cu sfințenia: ne închinăm la racla cu moaștele Sfântului Grigorie al V-lea, Patriarhul Constantinopolului, martirizat de turci în anul 1821, și la racla Sfintei Filoftea de Atena, torturată și ucisă și ea de turci, la 19 februarie 1589.

Dar cea mai plină zi a fost următoarea, în care am ajuns la Mănăstirea Nea Makri. Aici ne-am închinat Sfântului Mucenic Efrem cel Nou și Sfintei Macaria, stareța care, la 3 ianuarie 1950, i-a descoperit moaștele. Apoi, am plecat spre Mănăstirea de maici Schimbarea la Față de la Mileși, ctitorită de Sfântul Cuvios Porfirie Kavsokalivitul. Am intrat în chilia sa și ne-am închinat la icoana cuviosului și la singurele sale relieve, o eprubetă cu sângele său, căci trupul sfântului se află în mormântul din Athos, de la Kavsokalivia.

Poposim în insula Evia, în Noul Procopie, pentru a ne apropia de racla unuia dintre cei mai iubiți sfinți de către noi, românii: Sfântul Ioan Rusul. Un mic paraclis, în spatele bisericii, ne prilejuiește întâlnirea cu Sfântul Paisie Aghioritul.

Ne îndreptăm spre Mănăstirea Cuviosului David, unde mergem la mormântul Sfântului Iacov Tsalikis pentru

a primi binecuvântarea sa și în biserică ne închinăm la cinstitul cap al Cuviosului David.

În ultima zi urcăm la Mănăstirea Kato Xenia, unde sărutăm Brăul Maicii Domnului și ne închinăm la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Xenia sau Străina, venită pe mare. Un loc în care viețuiesc maicile românce Antonia, Andreea și Achilina.

Mulțumim tuturor celor care au depus toate eforturile pentru ca această călătorie să fie minunată! Căci a fost un pelerinaj de vis. De altfel el continuă și acum. Un pelerinaj nu începe când punem piciorul în autocar, ci cu mult înainte. Și nici nu se termină la sosirea acasă. Într-un fel, de abia acum începe: cu taina relației noastre cu sfinții, cu coborârea noastră în istorie, cu rugăciunile de cerere și de mulțumire, cu împărtășirea minunilor sfinților și, mai ales, cu urmarea vieții lor.

Iar acum, un nou pelerinaj în Grecia este gândit și pregătit să aibă loc, poate spre toamnă. Vom ajunge în insula Corfu, la Sfântul Spiridon, la Mănăstirea Mega Spileo (Marea Peșteră) din Peloponez, unde se află 150 de moaște, la Patras, la moaștele Sfântului Apostol Andrei, în insula Myconos și la Sfântul Patapie. ●

Maria Buleu